

Postupy při vytyčování hranic pozemků

Úvod

Tento text byl zpracován jako podklad pro nalezení shody na:

- výkladu příslušných ustanovení zákona č. 256/2013 Sb. a vyhlášky č. 357/2013 Sb. (ve znění platném v roce 2014),
- správném postupu zeměměřiče při vytyčování hranic pozemků, který tomuto výkladu odpovídá.
- případných úpravách právních předpisů, zejména katastrální vyhlášky.

1. Vytyčování hranic pozemků podle katastru

Vytyčování hranic pozemků je zeměměřickou činností, při které se v terénu vyznačí poloha lomových bodů hranic pozemků podle údajů katastru o jejich geometrickém a polohovém určení. Cílem je co nejpresnější přenesení údajů katastru o poloze lomových bodů hranic pozemků zpětně na zemský povrch. Využívají se přitom přednostně údaje původních výsledků zeměměřických činností, tedy údaje vypovídající o stavu, jaký byl v terénu v době, kdy byla hranice prvotně označena a zaměřena, nebo kdy byla vyšetřena a zaměřena pro účely státní evidence. Vytyčení se provádí v případech, kdy hranice není v terénu označena nebo existuje pochybnost o tom, že existující označení hranice odpovídá údajům katastru o geometrickém a polohovém určení (GPU).

Ustanovení katastrálních předpisů týkající se vytyčování hranic pozemků upravují postup při vytyčování a podmínky pro vyhotovení a ověření dokumentace o vytyčení jako výsledku vytyčení podle údajů katastru. Pouze při takovém vytyčení se dokumentace ověřuje ve smyslu § 12 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví a předkládá katastrálnímu úřadu jako příloha ZPMZ k založení do měřické dokumentace. Pouze pro takové vytyčení může zeměměřič požadovat bezplatné poskytnutí podkladů od katastrálního úřadu.

Vytyčování hranic pozemků bez vyhotovení předepsané dokumentace a jejího předání katastrálnímu úřadu je z hlediska správy katastru nemovitostí nežádoucí. Je-li taková činnost prováděna, děje se tak za podmínek obchodního závazku mezi zeměměřičem a objednatelem, takové vytyčení nemá žádný dopad na údaje katastru nemovitostí a dokumentace (nejčastěji technická zpráva) se podle § 12 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví neověřuje. Ověření takové dokumentace odporuje předpisům, protože ověřením ÚOZI deklaruje, že vytyčení bylo provedeno v souladu s právními předpisy, což v případě vytyčení hranice bez předepsané dokumentace není splněno. Pokud vytyčovatel uvádí vlastníky pozemků v omyl tím, že za výsledek vytyčení v souladu s katastrálními předpisy vydává i výsledky vytyčení provedeného a dokumentovaného v rozporu s těmito předpisy, je jeho postup krajně neetický.

Text se dále bude zabývat pouze vytyčením podle katastrálních předpisů.

V současné době je největším problémem při vytyčování hranic pozemků to, že mnozí vytyčovatelé zužují náročný technologický postup při vytyčení hranice jen na prosté technické přenesení zobrazovacích souřadnic S-JTSK do terénu, a to i v případě bodů, jejichž očekávaná absolutní přesnost v S-JTSK se pohybuje v řádu metrů. Jedná se sice o postup jednoznačný, takřka totožně opakovatelný, nejrychlejší a nejméně kvalifikačně náročný, ale je to postup odborně nesprávný. Při tomto postupu nejsou důsledně vyhledávány a využívány dochované dřívější výsledky zeměměřických činností a stav

katastru nemovitostí není kvalifikovaně porovnáván se zaměřeným skutečným stavem v terénu. Smyslem právní úpravy vytyčování hranic pozemků v katastrálních předpisech je nepochybně odborná podpora nalézání hranic pozemků, které nejsou v terénu patrné, případně hranic, o jejichž správném vyznačení v terénu existují důvodné pochybnosti. S ohledem na rozdílnou přesnost dostupných výsledků zeměměřických činností postupem času shromážděných v dokumentacích katastrálních úřadů jde o velmi individuální postup, který musí zohlednit dostupné výsledky zeměměřických činností zachycující vytyčovanou hranici i současný stav v terénu. Proto nemůže jít o jednoduchou technickou úlohu interpretace souřadnic S-JTSK na zemský povrch, jejímž výsledkem by často byly přesné a jednoznačně vytyčené body na místa odlišná od rohů budov, od generacemi respektovaných zdí a plotů nebo i od později dodatečně „objevených“ mezníků, a to v rámci tolerancí stanovených právním řádem (± 40 cm, nebo většinou $\pm 2,83$ m). Ustanovení § 49 odst. 1 katastrálního zákona, podle kterého se při vytyčení vyznačí poloha lomových bodů hranic podle GPU, nelze při zachování smyslu tohoto ustanovení aplikovat jinak, než se zohledněním přesnosti souřadnic lomových bodů vyjádřených kódem kvality. Původní poloha vytyčovaného lomového bodu tedy mohla být kdekoliv uvnitř kružnice se středem daným souřadnicemi v S-JTSK a poloměrem daným mezní polohovou chybou pro příslušný kód kvalit souřadnic. Úkolem vytyčovatele je tedy nalézt z možných výsledků vytyčení (všechny uvnitř zmíněné kružnice) ten nejpravděpodobnější, což není bez využití původního výsledku zeměměřické činnosti možné. Stejně důvody pak vedou k tomu, že za nejpravděpodobnější výsledek vytyčení musí být v první řadě považována existující stabilizace, pokud svou polohou nepřekračuje mezní odchylku od vytyčených souřadnic - v takovém případě se tedy pouze ověřuje shoda existující stabilizace s údaji katastru.

Vzhledem ke komplikovanosti stávající právní úpravy není snadné nalézt přesvědčivou argumentaci pro odůvodnění sankčního rozhodnutí, pokud skutková podstata správního deliktu spočívá v tom, že výsledné vytyčení sice dobře odpovídá souřadnicím obrazu lomových bodů hranice, ale tyto souřadnice neměly být pro vytyčení použity a preferováno mělo být vytyčení provedené z údajů obsažených v dalších podkladech uložených v evidenci katastrálního úřadu.

2. Podklady pro vytyčení

Podle právních předpisů je základním podkladem pro vytyčování hranic pozemků jejich geometrické a polohové určení evidované v katastru. Skutečnost, že právní předpis hovoří o GPU jako o základním podkladu, nasvědčuje tomu, že pro vytyčení musí být využity i další podklady, pokud je využití takových podkladů důvodné. Tomuto pojetí odpovídají i ustanovení § 80 katastrální vyhlášky, kde jsou stejným způsobem děleny i podklady pro vyhotovení GP. Nejdůležitějším z dalších využitelných podkladů je původní výsledek zeměměřické činnosti, dále mohou být dalšími podklady pro vytyčení i jiné výsledky zeměměřických činností. Využitelné jsou zejména údaje kontrolního charakteru z geometrických plánů a ZPMZ pro vyznačení změn v okolí vytyčované hranice. Podklady je třeba vyhodnocovat z hlediska jejich přesnosti a porovnávat nejen vzájemně mezi sebou, ale i se situací zjištěnou v terénu.

S ohledem na existenci různých druhů katastrálních map a evidování kvalitativních parametrů vytyčovaných podrobných bodů polohopisu je třeba volit i postup při vytyčování. Právní úprava vytyčování hranic postupně dospěla k obecnějšímu vymezení s ponecháním prostoru pro odborné zhodnocení využitelnosti údajů z dostupných podkladů a způsobu jejich přenesení do terénu.

3. Postupy při vytyčování

Postupy při vytyčování hranic lze rozdělit na dvě základní varianty rozdílné podle toho, zda GPU je dáno:

1. číselným vyjádřením prvků polohopisu a spojnicemi lomových bodů,
2. zobrazením hranic v katastrální mapě (a to bez ohledu na digitální nebo analogovou formu mapy),

přičemž pro oba postupy je společné to, že kromě výjimek definovaných následující větou, musí být zaměřen skutečný stav v terénu v přiměřeně velkém okolí vytyčovaných bodů a výsledky tohoto měření musí být porovnány s údaji katastru. Zaměření skutečného stavu není nutné pouze v odůvodněných případech, kdy ověření shody existujícího označení hranic s údaji katastru nelze provést – zejména se jedná o vytyčování výsledku pozemkových úprav. Případné upuštění od zaměření skutečného stavu musí být zdůvodněno ve vytyčovacím protokolu.

Ad 1.

Je-li GPU dáno číselným vyjádřením, je principiálně možné přenést souřadnice lomových bodů hranic na zemský povrch přímo. To neznámá, že zeměměřič nemůže využít jiný postup, je-li přesvědčen, že povede k lepšímu výsledku. Jistě je např. možné použít přímo měřené míry z původního výsledku zeměměřické činnosti namísto souřadnic. Výsledek vytyčení se ověří kontrolním měřením, tzn. oměrnými nebo jinými kontrolními mírami, popřípadě nezávislým zaměřením. Pokud je kontrolním měřením zjištěn rozpor, je třeba zkontrolovat správnost číselného vyjádření (např. porovnáním číselného vyjádření s elaborátem obnovy katastrálního operátu, kontrolním výpočtem původních měření atp.). Případnou chybu je třeba opravit postupem podle katastrálního zákona, zpravidla jako opravu chyby v zobrazení hranice v katastrální mapě.

Pozn.: Tomuto pojetí vyhovuje i zaměření kontrolně oměrných měr od ověřovaného bodu na dva jiné body. Lze totiž vycházet z toho, že skutečný stav byl v minulosti již zaměřen s dostatečnou přesností a je tedy nutné jen jeho ověření. Taková praxe je tedy v případě existence číselného vyjádření prvků polohopisu v pořádku a vytyčovatel pouze musí prokázat, že vyloučil možnost systematické chyby v poloze vytyčovaného bodu a bodů, ke kterým jsou vztaženy kontrolní oměrné.

Ad 2.

V případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě, je původní výsledek zeměměřické činnosti výslovně stanoven v § 87 katastrální vyhlášky jako neopomenutelný podklad při jejím vytyčení. Při porovnání výsledku zaměření skutečného stavu s obsahem katastrální mapy vytyčovatel ověřuje, zda původní výsledky zeměměřických činností byly správně zapracovány do digitální formy katastrální mapy při obnově katastrálního operátu případně správně zakresleny do katastrální mapy na plastové fólii.

V těchto případech je tedy nezbytné vyžádat na příslušném KP předchozí výsledky zeměměřických činností v dané lokalitě, vyhodnotit jejich soulad s platným GPU a případně využít měřické údaje z těchto výsledků. V případě zjištění nesouladu (tj. rozdílu překračujícího mezní odchylky stanovené katastrální vyhláškou) mezi GPU daným zobrazením v katastrální mapě a původním výsledkem zeměměřické činnosti je třeba problém řešit postupem pro opravu chyby v § 36 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona a § 44 katastrální vyhlášky.

Základním principem při vytyčování hranic v případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě, je využití identických bodů a linií (dále je pro oba případy využíván pojem „identické body“). Identické body vybere vytyčovatel svým odborným uvážením a jedná se o body, u kterých má vytyčovatel k dispozici jejich souřadnice v S-JTSK s přesností danou základní střední souřadnicovou chybou $m_{xy} = 14$ cm a současně jsou zobrazeny v katastrální mapě. Souřadnice identických bodů v S-JTSK vytyčovatel v rámci vytyčení buď nově pořídí, nebo je převezme z předchozích výsledků zeměměřických činností a ověří jejich přesnost (musí vyhovět kritériu střední souřadnicové chyby $m_{xy} = 14$ cm) určením jejich vzájemné polohy nebo změřením vzdáleností na dva jiné identické body při vyloučení možnosti systematické chyby. Prostřednictvím kritérií pro výpočet transformace a porovnáním vzájemných délek mezi identickými body (§ 81 odst. 4 KatV) musí být vyloučeny chyby v identičnosti vybraných bodů.

S využitím identických bodů provede zpracovatel co nejlepší ztotožnění zákresu v katastrální mapě s výsledkem zaměření skutečného stavu v terénu. Toto ztotožnění je při digitální formě mapy realizováno pomocí transformací, věcně se ovšem jedná o obdobu hledání správné polohy průsvitky se zobrazením výsledku zaměření skutečného stavu v terénu nad analogovou mapou. V případě potřeby je možné provést i více transformací. Poté určí vytyčovací prvky těch lomových bodů, které mají být vytyčeny. Existenci zachovalé stabilizace lomových bodů na hranicích pozemků, případně jiných trvalých předmětů a rozhraničení by měl vytyčovatel zjistit již při rekognoskaci v terénu před vlastním vytyčováním a při zaměření skutečného stavu. Zjistí-li takové skutečnosti až při vlastním vytyčováním v terénu, nebo je-li na tyto skutečnosti upozorněn například až vlastníky při jejich seznámení s výsledky vytyčení, je zpravidla nutné vytyčení přepracovat s uvážením těchto skutečností. Jsou-li body zaměřené na zachovalém označení hranic v terénu využity jako identické body, výsledek vytyčení na ně vhodně navazuje. Naopak ignorování takového označení hranic nebo přirozeného rozhraničení pozemků při vytyčení je v rozporu s katastrální vyhláškou (§ 87 odst. 3) a nové označování takových hranic ve vzdálenosti do hodnoty mezní polohové chyby připadá v úvahu pouze v případě, kdy je prokázána nesprávnost stávajícího označení. Tuto nesprávnost lze prokázat například na základě předchozího výsledku zeměměřické činnosti nebo i prohlášením vlastníků o záměrném a vzájemně uznávaném posunu od skutečného průběhu vlastnické hranice. *Pozn.: Povinnost prokázat, že stávající označení hranice nelze ztotožnit s výsledkem vytyčení hranice, přestože mezní odchylka není překročena, není právním předpisem prozatím stanovena. Současná katastrální vyhláška vychází z předpokladu odborného postupu vytyčovatele, založeného na znalosti důsledků vyšší či nižší spolehlivosti GPU v návaznosti na kódy kvality podrobných bodů. Je možné předpisem stanovit povinnost odůvodnit, proč stávající stabilizaci vytyčovatel neprezentuje vlastníkům jako stabilizaci, která odpovídá platnému GPU.*

4. Označování vytyčených bodů

Bez ohledu na zachovanou trvalou stabilizaci lomových bodů (mezníky, ploty, zdi) nebo jiné znatelné přirozené rozhraničení pozemků například příkopem nebo hrází tedy, až na výjimky, nelze umisťovat do terénu hraniční znaky podle souřadnic získaných vektorizací katastrální mapy při obnově katastrálního operátu přepracováním. Výjimkou jsou pouze případy, kdy nelze postup s využitím identických bodů aplikovat, protože se v okolí vytyčované hranice nepodaří žádné vhodné body za identické označit. V takových případech lze souřadnice získané vektorizací při obnově katastrálního operátu přepracováním brát jako nejlepší možný výsledek a tyto souřadnice přenést na zemský povrch.

Pozn.: Rozhodnutí o výběru identických bodů i případné posouzení, že žádné vhodné identické body v okolí vytyčované hranice neexistují nebo jsou příliš vzdálené, je ponecháno na odbornosti a odpovědnosti vytyčovatele - § 87 odst. 3 KatV.

Lomové body, které jsou při vytyčování shledány označenými, se nově neoznačují. Pokud je lomový bod nově označován, zvolí se trvalý či dočasný způsob označení v závislosti na kódu charakteristiky kvality souřadnic tohoto bodu. Je-li lomový bod evidován s kódem charakteristiky kvality souřadnic 3 až 5 anebo je předmětem zpřesnění na základě geometrického plánu, označí se trvalým způsobem, v ostatních případech se označí způsobem dočasným, tj. zpravidla kolíkem nebo barvou na zpevněném povrchu. U takto dočasně stabilizovaného lomového bodu lze i v budoucnu provést označení trvalým způsobem a zpřesnění evidovaných údajů v katastru, a to pokud dojde ke zpřesnění na základě geometrického plánu na průběh vytyčené nebo vlastníky upřesněné hranice a sepsání souhlasného prohlášení. V takovém případě se dočasná stabilizace v terénu nahradí trvalou. Pokud vlastníci provedou označení vytyčeného bodu trvalým způsobem sami (např. stavbou plotu nebo hraničním znakem) bez zpřesnění údajů v katastru, nejedná se o činnost vytyčovatele a stav údajů v katastru se nezmění.

Pozn. Platí tedy, že pokud na základě vytyčení není vyhotoven geometrický plán a zapsáno zpřesněné GPU do katastru, mohou vlastníci v budoucnu hranici označit ve vzájemné shodě rozdílně a k takto označené hranici si nechat vyhotovit geometrický plán na zpřesnění. Vyhotovitel takového geometrického plánu pak musí posoudit, zda poloha vlastníky zvoleného označení hranice nepřesahuje mezní odchylky oproti poloze hranice podle údajů katastru a pohledově odpovídá (viz § 35 odst. 1 KatV).

Pro postup uvedený v bodech 1-4 lze nalézt oporu již ve stávajícím znění právních předpisů. Navržené úpravy k těmto bodům by tedy měly právní úpravu pouze vyjasnit.

5. Součinnost s vlastníky

Povinnosti zpracovatele vytyčení vůči vlastníkům dotčených pozemků jsou upraveny v § 89 a § 90 katastrální vyhlášky. Poznatky z praktické aplikace těchto ustanovení identifikují problém v neplnění povinnosti přizvat sousedící vlastníky ze strany vytyčovatelů a v malém zájmu sousedních vlastníků o účast na seznámení s průběhem vytyčené hranice.

Řešením prvního z naznačených problémů by mohlo být rozšíření obsahu ZPMZ předávaného při vytyčení katastrálnímu úřadu o kopii dokladu o tom, že byl vlastník písemně přizván k seznámení s výsledky vytyčení, pokud tato skutečnost neplyne z protokolu o vytyčení (návrat k podepisování protokolu zúčastněnými vlastníky). Bylo by vhodné rovněž stanovit, s jakým časovým předstihem musí být vlastníci k seznámení s vytyčením pozváni a jak dokládat přizvání vlastníka v případě elektronické komunikace.

Existuje-li shoda všech vlastníků na průběhu vytyčené hranice, mělo by být snahou zpracovatele dosáhnout zpřesnění GPU. Tomu brání malý zájem vlastníků sousedních pozemků o účast na seznámení s průběhem vytyčené hranice. Řešením problému by byla možnost zpřesnit GPU v případě, že bylo vlastníkům nepřítomným na seznámení s výsledky vytyčení prokazatelně doručeno oznámení o záměru zpřesnění hranice a vlastníci ve stanovené lhůtě nevznesli námitky. Problémem zůstává zpřesnění GPU v některých případech, kdy není explicitně vyjádřena shoda s průběhem vytyčené hranice ze strany všech vlastníků – například u pozemků ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek – kdy není při současné právní úpravě zpřesnění reálné.

6. Navazování na existující hranici

Samostatným problémem je postup při dělení pozemku, kdy dochází k vložení nového bodu do stávající hranice v místě, ze kterého nová hranice vychází (jedná se o § 81 odst. 3), a to zejména v případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě a v terénu existuje trvalá stabilizace (mezníky, ploty, zdi) nebo jiné znatelné přirozené rozhranění pozemků. Současná úprava (po zohlednění stanoviska ČÚZK k § 81 odst. 3, že se při vložení bodu do znatelné hranice s lomovými body s kódy kvality 6-8 neaplikují ustanovení vyhlášky o vytyčování hranic) v těchto případech vyžaduje pouze ověření polohy existující rozhrady a komunikace s vlastníkem sousedního pozemku je vyžadována jen v případě překročení mezních odchylek.

Bylo by vhodné stanovit povinnost seznámit sousedního vlastníka s tím, že existující rozhrada byla zeměměřičem vyhodnocena jako stabilizace odpovídající průběhu hranice v katastrální mapě a dát mu možnost to rozporovat. Formální stránka by měla být stanovena vyhláškou včetně povinné grafické části. V případě nesouhlasu vlastníka sousedního pozemku by nový lomový bod v místě, ze kterého nová hranice vychází, měl kód kvality odpovídající kódům kvality koncových bodů hranice, do které je vložen. V případě, že by sousední vlastník neprojevil nesouhlas, došlo by ke zpřesnění GPU, a to v rozsahu vyplývajícím z obsahu sdělení (např. nový bod + oba navazující kontrolní body na lomových bodech existující rozhrady).

7. Doporučení k novelizaci katastrální vyhlášky nebo katastrálního zákona

Katastrální vyhláška:

- a) V § 81 odst. 3 je třeba zvolit jednoznačnější definici znatelné/neznatelné hranice (za znatelnou se považuje hranice, která je označena trvalým způsobem, a hranice, která je číselně vyjádřena).
- b) Zřetelněji stanovit, že v případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě, je původní výsledek zeměměřické činnosti neopomenutelným podkladem při vytyčení.
- c) V případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě, stanovit povinnost zdůvodnění postupu (ve vytyčovacím protokolu) v těch případech, kdy nebude původní výsledek zeměměřické činnosti použit pro vytyčení. Dále stanovit povinnost vyhledávat existující trvalou stabilizaci vytyčovaného bodu. V případě existujícího označení hranice stanovit povinnost zdůvodnit, pokud stávající označení hranice není ztotožněno s výsledkem vytyčení, přestože mezní odchylka není překročena. Vytyčovatel by měl odůvodnit, proč stávající stabilizaci neprezentuje vlastníkům jako označení hranice, které odpovídá platnému GPU.
- d) Přesněji stanovit, že základním principem při vytyčování hranic v případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě, je využití identických bodů a linií (např. v § 88 odkazem na § 75).
- e) Pro výpočet transformace při počítačovém ztotožnění výsledku zaměření skutečného stavu na obraz v katastrální mapě stanovit maximální polohovou odchylku pro zaměřené souřadnice a SOBR identického bodu. Jinou možností je ponechání dosavadního postupu podle § 81 odst. 4 a bodu 15.3 přílohy vyhlášky.
- f) Začlenit do přílohy 13 popř. i 15 vyhlášky obecná pravidla pro práci s identickými body z hlediska posouzení jejich identičnosti. Zvážit i možnost přehledky identických bodů.

- g) Upřesnit náležitosti protokolu o výpočtech dle bodu 16.19 přílohy KatV, protože za současného stavu existuje značná nejednotnost ve způsobu dokládání postupu při vytyčování.
- h) Do pozvánky zasílané podle ust. § 89 odst. 1 písm. a) vyhlášky doplnit, že: „Pro zápis výsledku vytyčení do katastru nemovitostí je nutné, aby na jeho základě byl vyhotoven geometrický plán a sepsáno souhlasné prohlášení vlastníků o shodě na průběhu hranic pozemků“.
- i) Stanovit, s jakým časovým předstihem musí být vlastníci k seznámení s vytyčením pozváni.
- j) Protokol o vytyčení by měl obsahovat podpisy zúčastněných vlastníků a případně též prohlášení vlastníků prokazující nesprávnost stávajícího označení hranice.
- k) Přesněji upravit podmínky při doručování.

V nejbližších letech je třeba se pokusit lepším informováním vlastníků a přísnějším přístupem k vytyčovatelům zabránit současné praxi, kdy jsou vlastníci neetickým chováním zeměměřiče uváděni v omyl tím, že je jako dokumentace o vytyčení hranice pozemku označována i dokumentace předávaná při „neoficiálních“ vytyčeních. Nepodaří-li se to, pak by v budoucnu mohlo být přistoupeno i k tomu, že vytyčovací protokol předávaný objednateli a sousedním vlastníkům by měl obsahovat razítko KÚ a podpis zaměstnance, potvrzující úplnost elaborátu (obdoba potvrzení GP).

Katastrální zákon a následně katastrální vyhláška:

- a) V § 49 KZ by bylo vhodné přesněji definovat, že cílem vytyčení hranice dle katastru je nalezení nebo obnovení bodu, kterým byla hranice označena v době jejího zaměření pro účely katastru. Pak by bylo zřejmé, že GPU je třeba vykládat v kontextu přesnosti určení bodů, které jej vyjadřují, a nemůže tedy jít jen o prostou realizaci souřadnic v terénu.
- b) Upravit lépe postup při dělení pozemku, kdy dochází k vložení nového bodu do stávající hranice v místě, ze kterého nová hranice vychází (jedná se o § 81 odst. 3 KatV), a to zejména v případech, kdy je GPU dáno pouze zobrazením hranic v katastrální mapě a v terénu existuje stabilizace (mezníky, ploty, zdi). Možností je ověřit polohu existující rozhrady vůči údajům v katastru a pouze v případě překročení mezních odchylek nebo pochybností o shodě existující rozhrady s údaji katastru přizvat vlastníka sousedního pozemku.
Dále by měl být stanoven postup pro případy, kdy jen některý z vlastníků bude shodu existující rozhrady s údaji katastru rozporovat. Geometrický plán v takovém případě zeměměřič dokončí, ale mělo by být stanoveno, že součástí ZPMZ je i případné sdělení nesouhlasu některého z vlastníků a na jeho základě by KÚ vyznačil v katastru spornou hranici.
Obdobně upravit i postup při dělení pozemku v případě, kdy nová hranice vychází ze stávajícího lomového bodu.
Druhou možností ponechání současného stavu, kdy je pouze doporučováno informovat (přizvat) sousedního vlastníka, zejména pak v případech, kdy vznikne pochybnost o shodě sousedů na tom, že existující rozhrada svým umístěním odpovídá hranici mezi pozemky.
- c) Umožnit provést upřesnění v případě, že bylo vlastníkům, nepřítomným na seznámení s výsledkem vytyčení, prokazatelně doručeno oznámení o záměru zpřesnění hranice a vlastníci ve stanovené lhůtě nevznesli žádné námítky.

Vyžadovalo by rozsáhlé změny právních předpisů a jistě by muselo předcházet velmi důkladné domyšlení všech souvislostí (samostatná analýza).

30.3.2015